

[Gade]

over for oversættelser fra gælisk til dansk, det bliver jeg ikke bekymret over – men det, der er hovedpointen hos dem, der har været drivkraften i at oprette denne fond, er, at den skal fremme unionen. Den skal fremme den vej, som vi har set i Genscher-Colombo-planen eller i den højtidelige erklæring, og derfor er der formuleringer også om kultursamarbejde. Det er rigtigt, at vi her i landet vil sætte nogle grænser; men denne fond har sat grænserne et nyt sted. Det er bekymrende, at vi glider i retning af at få et øget samarbejde på kultur- og uddannelsesområdet i tæt tilknytning til EF. Det er der grund til at være bange for, og derfor tror jeg, at udenrigsministeren skal tænke på den historie om ulven og de tre små grise. De to første gik det ikke så godt for, de byggede hytter af pinde. De blev blæst omkuld og ædt af ulven.

(Kort bemærkning).

Arentoft (FP):

Hvis jeg har forstået, hvorledes man sætter aftaler og resolutioner og den slags ting op i internationale forsamlinger, så er præambelen i og for sig kort hovedformålet. I præambelen står der, at hensigten med aftalen er, at de ti, der har skrevet under på denne, ønsker at »fremme den menneskelige, sociale og kulturelle forståelse mellem deres befolkninger« – og det lyder da smukt – »og . . . har sat sig for at give deres borgere et direkte og konkret indtryk af de bestræbelser, der udfoldes for at tilvejebringe en europæisk union.« Mere klart kan det vel ikke siges. Der er ikke noget som helst at misopfatte, selv om man læser samtlige artikler nøje igennem.

Så kan jeg kun til slut sige, at jeg er fuldstændig enig i, hvad Frederik VI sagde i det citat, som udenrigsministeren kom med: at fordi vi er fattige – og vi er endnu mere fattige, end vi var dengang måske – behøver vi ikke at være dumme.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Krog (KF):

Jeg føler nødvendigheden af at korrigere hr. Gades udlægning af historien om de tre små grise. Der var jo altså det, at de to første ikke blev ædt af ulven, fordi den tredje lille

praktiske gris, som vidste noget om mursten og den slags ting, byggede huset, så huset holdt.

Så vil jeg gerne sige til hr. Albrechtsen med hensyn til den dér largesse med, at unionstilhængerne gerne må propagandere for deres meninger og eventuelt betale deres propagandakontor selv, at jeg mener, så vidt jeg husker – men det kan da godt være, at jeg tager fejl – at EF-modstanderne jo dog finansierer en betragtelig del af deres propaganda imod EF over EF.

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Jeg tror, hr. Gade misforstod, hvad jeg sagde før. Jeg er meget ked af det, hvis hr. Gade står tilbage med det indtryk, at jeg bare har prøvet at sige, at der ikke er noget at være bange for. Der er noget at være bange for for hr. Gade, for hr. Albrechtsen, for alle andre, der ønsker, at det fællesskab, der skal etableres, skal ske ved, at man jævner forskelle mellem mennesker, mellem folkeslag, mellem kulturer ud, altså den anden form for fællesskab og internationalisme, som hr. Albrechtsen var inde på. De, der ønsker det, skal i høj grad være bange for det andet her. For os, der ønsker et europæisk fællesskab, der netop sigter på at bevare mangfoldigheden og sikre folkenes ret til og muligheder for at være forskellige, er der ikke noget at prøve at gemme, og for os er der ikke noget behov for at prøve at sige til andre, at de ikke skal være bange, for det skal I.

Gade (SF):

Jeg synes, udenrigsministeren her kommer lidt let om ved diskussionen. Det er sådan et lille trick om, at vi andre skulle ønske et samarbejde, der var mindre frit, der var dikteret, der var autoritært og, så vidt jeg har forstået, styret af en anden magt eller sådan noget. Den går ikke. Det ved udenrigsministeren også godt at han ikke kan bruge over for SF.

Det, der ligger her, er – og mange bortforklaringer hjælper ikke, i hvert fald ikke, hvis man lader folk læse selv – en støtte til dem, der agiterer for unionen, dvs. en støtte til de tanker, som vi har set udkrystalliseret i hele Genscher-Colombo-planen, og ikke blot med de danske forbehold – det kunne godt være en kommentar til hr. Hans Hækkerup – og